* * *

Не вірю, що надійним є русло
Прислів'їв, притч — утішно старовинне.
Таке від неспокушених пішло:
"Що з вітром прилетить, те і відлине".

Та жінка пронеслась, як вітровій! —
Хто б серце захистив у цьому шквалі?..
Чи міг я не довірити такій
Всі радощі свої, усі печалі?!

Її шаленства я не зрозумів:
В чім знак появи, в чому суть щезання?
Ту жінку я лиш поглядом провів, —
Принесене лишила без вагання.

На біса все, коли її нема?!
Чому ж не поділили за хвилину
Той біль, те щастя рівно між двома
Та й нашого безумства дивовину?

А що старі прислів'я чи пісні?
Немає обнадійливих розгадок...
Той вітер серце вистудив мені,
Навік залишив незбагненний спадок.